

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Gina Wilkins

Menyasszonyi torta

RaeAnne Thayne

A tényállás: szerelem

Cara Colter

Rejtély a Levendula utcában

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátoló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Gina Wilkins, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *The Bridesmaid's Gift* (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2015)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

© Harlequin Books S. A., 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *A Merger... Or Marriage?* (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2015)

• *Magyarra fordította:* Farkas Judit

© Cara Colter, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *The Cop, the Puppy and Me* (Harlequin Mills&Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2016)

• *Magyarra fordította:* Bakay Dóra

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-679-1

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Gina Wilkins

Menyasszonyi torta

1. FEJEZET

– Szóval maga a „látó”.

Caitlin Flahertynek nehezebbre esett továbbra is barátságos mosollyal tekintenie az előtte álló férfira. Mindent Nicért teszek, gondolta.

Nicot, valódi nevén Nicole-t a legjobb barátnőjének tartotta, akit nemrég jegyezték el, és fülig szerelmes volt. Nic annyira örült leendő sógora látogatásának, hogy Caitlin nem mert feleselni. Pedig nehéz volt tartania a száját.

– Nem, soha nem is állítottam ilyesmit – válaszolta könnyedén.

– Aha. – Ethan Brannon hangjában nem sok lelkesedés csengett. Caitlin alig tíz perce találkozott a férfival. Nic mutatta be neki, majd rögtön utána el is tűnt a konyhában a vőlegényével, Joellel – Ethan testvérével –, hogy gondoskodjon az ennivalóról. Caitlinnek és Ethannek azt mondta, helyezték magukat kényelembe a nappaliban.

Caitlin az antik tálalóhoz ment, amely egyben a bárszekrény funkcióját is betöltötte.

– Ön is kér egy italt?

– Igen. Azt, amit maga.

A nő töltött magának egy pohár fehérbort, a férfinak azonban egy adag skót whiskyt hozott.

Ethan gyanakvóan méregette.

– Tizenhetes trükk, igaz? – kérdezte végül.

Caitlin ivott egy kortyot a borból.

– Tessék?

– Mondtam, hogy ugyanazt kérem, amit ön. Ennek ellenére maga pont abból a whiskyből töltött nekem, amit máskor minden étkezés előtt inni szoktam. Nic bizonyára árulkodott egy kicsit.

– Nic és én nem beszélgettünk az ön ivási szokásairól – felelte Caitlin ridegen, hogy leplezze a bizonytalanságot, amely hirtelen elfogta. – Egyszerűen nem olyanak tűnt, aki szereti a fehérbort. Anélkül hogy a férfi levette volna róla a szemét, belekortyolt az italába.

Kifejezetten szép a szája, gondolta a lány. Sőt, meglehetősen jóképű, Joel markánsabb kiadása. Mindkét férfinak rövid, barna és enyhén hullámos haja volt, mogyoróbarna szeme és erőteljes álla. Mindketten majdnem egy méter nyolcvan magasak voltak, erős testalkattal. Mégis akadtak különbségek: míg Joel lazának és barátságosnak tűnt, addig Ethan megközelíthetetlen, zárkózott ember benyomását keltette.

Ethan három évvel idősebb volt a testvérénél, és független vállalati tanácsadóként dolgozott Alabamában, ahol elsősorban kisvállalkozásoknak segített. Nic azt mesélte, hogy meglehetősen visszavonultan él, vidékies környezetben. Életében először jár a kansasi kisvárosban, Cabotban, hogy meglátogassa a testvérét, pedig Joel már majdnem két éve itt lakik. Nic akkor ismerkedett meg Ethannel, amikor nyolc hónappal korábban Alabamában járt a vőlegényével.

Caitlin a férfira mosolygott.

– Igazán nagyvonalú gesztus öntől, hogy segít Joelnek és a partnerének beindítani a praxisukat – jegyezte meg. – Mindketten remek gyermekorvosok, de az üzleti dolgokhoz nem sokat értenek. Ha hihetek Joel szavainak, akkor maga már sok kisvállalkozást kihúzott a bajból.

Ethan némán vállat vont.

Szent ég, gondolta Caitlin. Egész napját egy négyemeletes esküvői torta feldíszítésével töltötte. Több száz fondant-rózsát és -indát igazított a helyére. Nagyon megerőltető volt, de korántsem annyira, mint ez a beszélgetés.

Végre felbukkant Joel a nappaliban, hogy vacsorázni hívja őket. Ethan és Caitlin szinte komikus sietséggel, egyszerre pattantak fel, és fejvesztve az étkező felé vették az irányt.

Nic éppen meggyújtotta a gyertyákat a nagy mahagóniasztalon. A bútordarab még az anyjáié volt, ahogy a ház is, amelyet már két éve mondhatott az otthonának, mióta Susan Sawyer Párizsba

költözött a fiához, aki az ottani amerikai nagykövetség alkalmazottja volt. Joel éppen a szomszédos házat vette meg, így találkoztak. A kezdeti barátság végül szerelemmé mélyült. Néhány nap múlva tartják az esküvőt.

Caitlin leült a gyönyörűen megterített asztalhoz, és végigmérte barátnőjét. Nic sötétkék szeme ragyogott a boldogságtól. Amikor Joelt megismerte, még egy Brad nevű pasival járt, de Caitlin mindig is sejtette, hogy az a kapcsolat nem lesz hosszú életű. Joel esetében viszont már a kezdetektől tudta, hogy őket az ég is egymásnak teremtette.

Vacsora alatt izgatottan beszélgettek a küszöbönálló esküvőről.

– Fogalmam sem volt, mennyi a szerveznivaló – nyöszörögte Nic. – Először azt hittem, hogy csak egy ruha kell, meg egy pap. De aztán a legkülönfélébb emberek kezdtek beleszólni a dologba, és hirtelen nem volt megállás.

– Miféle emberek? – érdeklődött Ethan.

– Nos, főleg az édesanyám. Holnap reggel érkezik Párizsból, és a múlt héten többször is felhívott, hogy megossza velem az esküvővel kapcsolatos legújabb ötleteit. Néha megfeledkezik az időeltolódásról is. Ilyenkor az éjszaka közepén csörög a telefon. Ja, és a munkatársaim is folyton megosztják velem a gondolataikat. Ó, és Carole barátnőm felajánlotta, hogy majd ő levezenyli az egészet. Szörnyű, mennyit zsarnokoskodik!

– Miért nem állítottad le őket? – kérdezte Ethan. – Nincs abban semmi rossz, ha kis esküvőt szeretnél.

Nic grimaszolt egyet, majd elvigyorodott.

– Á, hiszen csak jót akartak, és igazán meghatott, hogy ennyi ember szeretne nekem segíteni.

– Elég megerőltetően hangzik – összegezte Ethan szárazon. – Pedig a ceremónia méretétől függetlenül az esküvő vége a házasság.

– Igaz, de a legtöbb ember egy ilyen különleges alkalmat szívesebben ünnepel meg a családjával és a barátaival – vágott vissza Joel a fivére cinikus megjegyzésére. – Nic anyukája különösen csalódott lett volna, ha az esküvőnk nem világraszóló esemény. Már anya is alig várja a nagy napot.

Nic széles mosolyt küldött Ethan felé.

– Jól értettelek? Amikor majd te megházasodsz, csak egy józan szertartás lesz, és kész?

Ethan letette a villáját, és a whiskyje után nyúlt.

– Nem akarok megnősülni, de ezt már mondtam – felelte. – Nem tudom elképzelni, hogy bárki is hosszabb távon kibírná mellettem, és fordítva.

Ez nem igaz, futott át Caitlin agyán a gondolat. Úgy érezte, hogy Ethan hamarosan rátalál a hozzá illő nőre, és hogy örökre együtt fognak maradni.

Igen, ebben valahogy hirtelen nagyon biztos lett, bár maga sem tudta, miért. Huszonnyolc év alatt eddig még egyszer sem tévedett. Ennek ellenére nem volt hajlandó „természetfeletti” képességekről beszélni.

– Egyszerűen csak jók a megérzéseim. – Mindig így kommentálta a szokatlan adottságát.

A parmezános csirke után Nic felállt, hogy behozza a desszertet. Caitlin leszedte a tányérokat, és követte barátnőjét a konyhába.

– Na? – kérdezte türelmetlenül Nic, miközben bepakoltak a mosogatógépbe. – Mi a véleményed Ethanról?

Caitlin vállat vont.

– Kicsit visszahúzódo.

– Valóban. De ha jobban megismered, látni fogod, milyen kedves ember. Ő már az első pillanattól kezdve elfogadott engem, pedig az édesanyjuk elég szkeptikus volt. Ráadásul nagyon közel áll Joelhez, és néha igazán meghatóan gondoskodik róla.

– Bennem nem igazán bízok – jegyezte meg Caitlin.

Nic kinyitotta az egyik konyhaszekrényt.

– Á, új emberekkel eleinte mindig visszafogott. Velem is az volt. Gondolom, először meg kellett tudnia, milyen ember vagyok. Lehet, hogy akadt már pár csalódás az életében.

– Bizony akadt – erősítette meg Caitlin. Bár a részleteket nem látta tisztán, tudta, hogy a férfit

valaki egyszer mélyen megsebezte. Talán tényleg emiatt annyira tartózkodó Ethan vele szemben. Elhatározta, hogy ad neki még egy esélyt, és megpróbálja jobban megismerni – Nic kedvéért.

Barátnője éppen azzal volt elfoglalva, hogy tejszínnel díszítse fel a csokis süteményt.

– Az egyik szeletre nem tennék tejszínt – jegyezte meg Caitlin szórakozottan.

Nic – mintha Caitlin megjegyzésében semmi különös nem lett volna – követte a tanácsot, és a három tejszínes csoda mellé egy sima szeletet is tett a tálcára.

– Behoznád a kávé? – kérte Caitlint, és elindult az étkező felé.

A két fivér éppen a különböző számlaadási módokról beszélgetett elmélyülten. Miközben Caitlin mindenkinek töltött a kávéból, Nic tálalta a desszertet.

– Van, aki nem szereti a tejszínt? – érdeklődött.

– Igen, Ethan. – Joel vigyorgott. – Ő utálja.

Nic rámosolygott Caitlinre, és a sógorának nyújtotta a tejszínmentes adagot.

– Milyen jó, hogy egy szeletről lehangtam!

Ethan kétkedve végigmérte Caitlint, de nem szólt semmit, csak nekilátott a desszertjének. A lány is így tett, és remélte, hogy hamarosan elbúcsúzhat a társaságtól. Ez az este valamiért szörnyen megerőltető lett a számára.

Ethan sóvárogva várta a vacsora végét. Nem kedvelte az ehhez hasonló eseményeket. Az egész házasságügy túl sok volt neki. És akkor még itt ez a „látó” is...

Persze Joel és Nic többször figyelmeztették, hogy Caitlin ki nem állhatja, ha így nevezik, annak ellenére, hogy a jövővel kapcsolatos sejtései kivétel nélkül igaznak bizonyultak.

Hogy meggyőzze erről, Joel mesélt a fivérének Nic balesetéről: nyolc hónappal korábban mindketten Alabamába utaztak egy osztálytalálkozóra. Akkoriban Caitlin naponta felhívta Nicet, és többször is figyelmeztette, hogy legyen nagyon óvatos. És aztán megtörtént: egy hajszálon múlt, hogy Nic nem halt meg egy szörnyű balesetben.

Ethan türelmesen végighallgatta a történetet, de meg volt győződve róla, hogy az egész pusztán a véletlen műve. Honnan tudhatta volna Caitlin előre, hogy Nic hét métert zuhan a mélybe egy előregedett balkonnal együtt? És miért nem tudott pontosabban mondani a körülményekről? Mi értelme akkor ezeknek a képességeknek?

Ma sikerült eltalálnia, hogy ő szereti a skót whiskyt, de utálja a tejszínhabot. Nagy dolog!

Ám nem az állítólagos természetfeletti képességeinek köszönhetően fogta el nyugtalanság a nő közelében. Joel említette már neki, hogy csinos... Ethannek azonban most meg kellett állapítania, hogy öccse ezen kijelentése messze elmaradt a valóságtól. Caitlin ugyanis egyenesen elbűvölő volt.

Ő csak azt nem értette, miért szédíti az embereket ezzel a tisztánlátós ostobasággal. Egy olyan nőnek, mint Caitlin, nincs szüksége ilyen trükkökre, hogy érdekesebbé tegye magát! Az öltözködése is inkább visszafogott: egyszerű felsője és bézs színű nadrágja azonban csak kiemelte természetes szépségét.

Ethan kortyolt egyet a kávéjából, és remélte, hogy az étkezés végén a lehető leggyorsabban elbúcsúzhat házigazdájától. Már nem sokáig lesz képes ugyanis udvariasan csevegni a körülötte ülőkkel.

– Jó reggelt, szépségem!

A magát Cassandrának nevező asszony mosolyogva pillantott fel a kötéséből, és a hajába túrt. Automatikusan reagált így dr. Thomas látványára. Habár az anyja lehetett volna, szívesen flörtölt a fiatal, vonzó orvossal.

– Jó reggelt, fiatalúr!

Dr. Thomas átvágott a szobán, és hanyagul az ablakpárkánynak támaszkodott. Cassandra egy fotelben üldögélt az ablak előtt, szokása szerint. Első emeleti szobájából nagyszerű kilátása nyílt a tökéletesen ápoltság parkra, és megfigyelhette a fákon fészkelő madarakat.

– Hallottam, nehéz éjszakája volt – kezdte az orvos óvatosan.

Cassandra arcáról eltűnt a mosoly. Lenézett a kötésére, és bólintott.

- Igen. Réalmom volt.
- Megint rendszeressé váltak?
- Nem. Csak néha fordul elő.
- Akar beszélni róla?

Egy percre csak a kötőtűk csattogását lehetett hallani.

- Már nem emlékszem a részletekre – mondta végül az asszony.
- Cassandra...

Csalódott, mert tudja, hogy hazudok, gondolta a nő. És ez sajnálattal töltötte el, mégsem akart a férfival az álmairól beszélni – a képekről, amelyek éjjel-nappal kísértették. Az ilyenkor rátörő emlékek egyszerűen túl fájdalmasak voltak.

– Ma este randevúja van, ugye? – váltott témát hirtelen. – A hölgy nagyon csinos, de nem illik magához. Kész időpocsékolás.

– Jaj, a nővérek már megint pletykáltak! – sóhajtott a doktor. – Elég, ha az ember köhint egyet, máris tudja az egész ház.

Cassandra csak nevetett, és folytatta a kötést.

– Az én hibám. Hiszen én viszem randizni a munkatársamat – folytatta a férfi könnyedén. – Az ilyesmit nehéz eltitkolni. De most nem rólam van szó, hanem önről. Tényleg nem akar a réalmairól beszélgetni velem? Lehet, hogy jót tenne.

Az asszony felvonta a szemöldökét, és szomorúan végigmérte. Olyan fiatal még ez a férfi, gondolta. Még azt hiszi, hogy mindenre tudja a megoldást, és minden betegének – még nekem is – képes segíteni. Szegény ember!

– Nem, az nem vezetne sehová – felelte nyugodtan. – De köszönöm az érdeklődését, dr. Thomas. Maga jó ember.

A férfi a megfelelő szavakat kereste.

– Köszönöm – válaszolta végül. – Majd írok fel önnek valami altatót. Hogy jobban tudjon pihenni.

– Ahogy gondolja, doktor.

– Pár nap múlva ismét találkozunk, ugye? És szóljon, ha szüksége lenne valamire, rendben?

– Köszönöm. – Megvárta, hogy a férfi elérje az ajtót, csak akkor folytatta: – Jó szórakozást ma estére! Hozza ki belőle a legtöbbet!

Az orvos halkán felnevetett.

– Maga igazán megéri a pénzét, Cassandra.

– Ha tudná... – mormolta az asszony, miután a férfi becsukta maga mögött az ajtót. Aztán ismét a készülő pulóvernek szentelte minden figyelmét.

Négy nappal a közös vacsora után Nic és Joel összeházasodott. Caitlin vörös ruhában és egy tavaszi virágokból kötött csokorral a kezében állt az oltárnál, és Joel tanúján pihent a tekintete. Ethan volt az. Kissé megborzongott, amikor észrevette, hogy a férfi is őt figyeli.

Gyorsan elfordította a fejét, és megpróbált helyette inkább a pap mondanivalójára összpontosítani, aki éppen a házasság örömeiről és kötelezettségeiről szónokolt. Sokáig nem tudta lekötni a figyelmét, és hamarosan megint azon kapta magát, hogy Ethanre meresztgeti a szemét. A hollófekete szmoking nagyszerűen állt neki. És bár a férfi nem viszonzta a pillantását, tudta, hogy magán érzi az ő tekintetét.

– Akarod-e ezt a férfit... – hallotta meg Caitlin a pap szavait, és kényszerítette magát, hogy ismét az esketési ceremóniára figyeljen. Hiszen nemsokára az ő része következik!

– Igen, akarom. – Nic tisztán csengő hangon válaszolt, és közben mélyen Joel szemébe nézett, amely olyan nagyon hasonlított a bátyjéhez. És Caitlinnek minden erejét össze kellett szednie, hogy ne vándoroljon el ismét a tekintete...

– Igen, akarom. – Ezúttal Joel volt soron, hangja büszkén és magabiztosan csengett.

Eljött az ideje, hogy Nic és Joel felhúzzák a gyűrűket. Caitlin átvette barátnőjétől a csokrát, majd átadta neki a vőlegény gyűrűjét. Tekintetük közben találkozott, és egymásra mosolyogtak.

Végül Nic visszafordult leendő férjéhez, és Caitlin kis szúrást érzett a szíve tájékán. Bár Nic és ő továbbra is közel állnak majd egymáshoz, a kapcsolatuk mégis elkerülhetetlenül meg fog változni. Nic és Joel előtt hosszú, boldog közös élet áll, és hamarosan gyermekáldás elébe néznek majd.

Egy fiút látott. Joel kicsinyített mását.

Caitlin előtt az elmúlt hetekben újra és újra felsejlett ez a kép, de még nem említette a barátnőjének. Hiszen ez csak egy megézés, nem tudhatta biztosra. És habár Caitlin megézéseit elképesztő gyakorisággal váltak valóra, néha úgy gondolta, hogy mégis jobb, ha megtartja őket magának.

Ismét vetett egy pillantást Ethanre, aki a maga részéről minden figyelmét Joelnek és Nicnek szentelte. Furcsa – általában amikor megismerkedett valakivel, nagyon gyorsan kialakult benne valamiféle vélemény az illetőről. De Ethan esetében ez másként volt. Eddig csak annyit érzett meg, hogy a férfi nem viseltetik túl nagy bizalommal iránta. Vajon mit hallhatott róla?

Ethan szkeptikus és realista embernek tartotta magát. Nem hitt a természetfeletti képességekben, és bármivel, amit nem láthatott, érezhetett, tapinthatott vagy vizsgálhatott meg közléről, vajmi keveset tudott kezdeni.

Mégis: valahányszor belenézett Caitlin csaknem fekete szemébe, különös érzés fogta el. A nő közelében képtelen volt normálisan viselkedni. Vajon mi üthetett belé?

Testi vonzalom csupán, hitegette magát. Csak ennyi. Ami nem is csoda: a nő bárkit megőrzített volna gyönyörű, szív alakú arcával és csillogó, fekete hajával. Legszívesebben elmerült volna a sötét szemében... és minden további nélkül képes lett volna elhinni minden egyes szót, ami elhagyja telt, formás ajkát.

Folyton emlékeztetnie kellett magát, hogy templomban vannak. Különben képtelen lett volna levenni a szemét a tűzvörös ruhába bújtatott domborulatokról...

Megrémült az érzéseitől.

– Ezennel házastársaknak nyilvánítalak benneteket.

A pap szavai visszarántották Ethant a jelenbe. Mosolyt kényszerített az arcára, amikor Joel megcsókolta újdonsült feleségét. Néhány vendég meghatottan felsóhajtott.

A többiekhez hasonlóan Ethan is örült az öccse boldogságának – jóllehet eleinte voltak kételyei, hogy a vidám rendőrnő, Nic Sawyer valóban az igazi-e Joel számára. De amint jobban megismerte, meggyőződésévé vált, hogy ők ketten tökéletesen illenek egymáshoz. Természetesen Nic teljesen más volt, mint Heather, Joel első felesége, aki hat évvel ezelőtt halt meg egy balesetben. Heather nagyon nőies volt, gyengéd, és úgy nézett ki, mint valami modell. De nyilvánvaló volt, mennyire boldog most Joel Nic mellett. És csak ez számít.

Az ifjú pár ragyogó mosollyal nézett végig a vendégeken, amikor a pap dr. és Mrs. Brannonként mutatta be őket. Nic újra kézbe vette a csokrát, és Joelbe karolt a kivonuláshoz. Egymás mellett lépkedtek a kijárat felé. Ethan felidézte a ceremónia előtt kapott utasításokat, majd az ifjú pár mögé lépett, és Caitlin felé nyújtotta a karját.

A nő a pillanat törtrészéig habozott, majd belékarolt. Valószínűleg Ethanön kívül senki nem vette észre a történeteket. A férfi azonban világosan érezte a bizonytalanságát.

Bármennyire is kevésre tartotta a megézéseket, miközben a testvérét és a sógornőjét követve megindult Caitlinnel a templom ajtaja felé, valami furcsa, nehezen meghatározható érzés fogta el. Bizonyára csak éhes vagyok, nyugtatta meg magát.

Nic és Joel a country club tánctermet bérelték ki az esküvői fogadásra. Az élő zenét egy helyi countryzenekar biztosította.

Caitlin tekintete a lenyűgöző esküvői tortára tévedt – az ő műve! Igazából Nic csak egy egészen egyszerű süteményt kért tőle, de erről Caitlin hallani sem akart. Hosszú órák kitartó munkájával sikerült megalkotnia eddigi pályafutása legjobb tortáját. Az egészhez barátnője menyasszonyi ruhája jelentette az inspirációt: egy régi családi örökség a negyvenes évekből. Nic nagymamája is abban ment férjhez.

Caitlinnek ugyan semmi hasonló öröksége nem volt, de el tudta képzelni, mit jelenthet Nic és az anyukája számára ez a ruhadarab. Ezért készített róla néhány fotót, sőt pár napra még a fátylat is elkérte Nictől. Az eredmény pedig egy fehér torta lett, fehér, csipkeszerű cukordíszítéssel és apró, ehető gyöngyökkel. Amikor Caitlin megmutatta Nicnek a kész művet, barátnője teljesen elképedt.

– Csak nem maga készítette a tortát?

Caitlin megpördült. Közvetlenül mögötte ott állt Ethan, kezében egy pohár alkoholmentes bőlével.

– De, az én művem. – A lány kihívóan nézett a férfira.

– Nagyon szép lett.

– Köszönöm – felelte őszintén Caitlin. – Még sosem volt számomra ennyire fontos egy esküvői torta.

– Akkor Nic bizonyára nagyon jó barátnője lehet.

– Igen. Általános iskolás korunk óta ismerjük egymást.

– És a tisztánlátó bizniszt mikor kezdte?

Caitlin magában csendesen elszámolt tízig, majd kényszeredett mosolyt villantott a férfira.

– Elnézést, de éppen most vettem észre valakit, akit még nem üdvözöltem. Egyébként az édesanyja úgy néz ki, mint akinek jólesne egy ital. Talán jobb, ha odamegy hozzá.

Mielőtt a férfi bármit is mondhatott volna, Caitlin már odébb is állt. Csendesen gratulált magának, amiért képes volt uralkodni a dühén. Semmiképpen sem akarta elrontani Nic esküvőjét.

Az egész nem számított – hiszen amint letudják ezt az estét, soha többé nem kell viszontlátniuk egymást Ethannel.

Ethan elgondolkozva nézegette a díszhelyen kiállított esküvői tortát. Igazából valóságos vétek lerombolni valamit, ami ennyire gyönyörű, gondolta. Vajon milyen sokáig dolgozhatott rajta Caitlin? Vállalati tanácsadóként nagyon is tudta értékelni, hogy valakinek sikerült egzisztenciát teremtenie ilyen torták készítésével. Szemmel láthatólag jól lefedett egy piaci részt a vállalkozásával. De vajon valóban a teljes ráfordítást kiszámlázta? És terjeszkedésre gondolt-e már? Ha igen, vajon készített már elfogadható üzleti tervet hozzá?

– Hé, csak nem megint a munkára gondolsz? – Anyja, egy kecses, szőke nő, belékarolt. – Olyankor szoktál ugyanis ilyen képet vágni, amikor más emberek üzletén töröd a fejed. Csak nem éppen Joel irodáját rendezed át gondolatban?

– De, nagyjából. Hogy vagy, mama? Tetszik az ünnepség?

Elaine Brannon felvonta a szemöldökét.

– Jól vagyok, és szerintem a szertartás gyönyörű volt. Egyszerű, de megható.

– Igen, szerencsére Nic lemondott a nagy felhajtásról, amit a legtöbb ember annyira szeret. Gyűlölöm ezt az ostobaságot. – A terem másik vége felé nézett, ahol Nic anyja éppen a lelkéssel beszélgetett. – Úgy láttam, Susan és te jól megértitek egymást – jegyezte meg.

– Igen, nagyon érdekes nő – bólogatott Elaine. – Hihetetlen, mi mindent megélt és tapasztalt már odaát a fiánál Európában. Paulnak a munkája miatt már holnap vissza kell utaznia, de Susan még egy hétig marad, hogy meglátogasson néhány barátot. Apádnak és nekem még azt is felajánlotta, hogy megszállhatunk nála Párizsban, és szívesen megmutat nekünk néhány szép helyet. Hát nem kedves tőle?

– Ha tényleg szeretnéd apát rábeszélni egy párizsi útra, sok sikert hozzá! – mormolta Ethan. – Képtelen egy napra is magára hagyni a fogászati rendelőjét, a házról már nem is beszélve. De ha mégis elfogadjátok a meghívást, akkor ígérem, hogy rendszeresen ránézek a házra, hogy megbizonyosodjam, áll-e még.

Elaine felnevetett.

– Talán kettőnknek sikerül rábeszélni, én ugyanis nagyon szívesen elutaznék Párizsba.

Ethan elhatározta, hogy amint lehet, beszél erről az apjával. Önkéntelenül is eszébe jutott, hogy édesanyjának a jövő hétre fontos orvosi előjegyzése van. Ennek ellenére megpróbálta bebeszélni magának, hogy aggodalomra semmi ok, és Elaine hamarosan élvezheti jól megérdemelt nyaralását.

– Egyébként szívesen elkísérlek benneteket Danstonba – szólalt meg hirtelen. – Utána aztán visszajöhettek, hogy Joel rendelőjével foglalkozzam.

Anyja azonban határozottan megrázta a fejét.

– Ne! Joel és Nic nászútja kitűnő lehetőség arra, hogy áttekintsd az öcséd üzleti lehetőségeit – jelentette ki. – Nem is lett volna szabad megemlítenem neked a vizsgálatot. Valójában csak azért tettem, mert az asszisztens éppen akkor hívott, amikor nálam voltál. Joel szerencsére még semmit sem tud, és ez így is marad, amíg vissza nem térnek a nyaralásukról.

– Joel biztosan haragudni fog, amiért elhallgattad előle.

Elaine szigorú képet vágott.

– Ethan Albert Brannon, egy szót se erről a fivérednek! Ne merd elrontani a nászútját, hiszen valószínűleg nincs semmi baj.

Ethan felsóhajtott. Ezt a hangsúlyt már jól ismerte. Nem volt helye ellentmondásnak.

– Igenis, hölgyem!

– Mindjárt jön a keringő! – Elaine a zenekar felé nézett. Éppen felcsendültek az első akkordok. – Jó zenészek – jegyezte meg. – És milyen fiatalok! Hiszen majdnem gyerekek még.

– Azok is. Középiskolások. Egy vagy kettő ráadásul Joel páciense.

– Valóban? Akkor bizonyára Nic szervezte be őket. Kinézem belőle.

– Ugyan már, mama, hiszen te is kedveled őt. Ismerd el végre!

– Oké, egyre szimpatikusabbnak találom – vallotta be Elaine nevetve. – Igazán szeretetre méltó lány. És látszik, mennyire szereti Joelt.

– Ez az érzés kölcsönös.

– Persze, Joel valósággal bolondul érte. – Elaine elgondolkozva nézte a friss házásokat, akik éppen akkor indultak meg az egyelőre még üres táncparkett felé. – Ennek ellenére folyton Joel és Heather házassága jár a fejében. Az az esküvő annyira más volt, mint ez a mostani. Sokkal grandiózusabb, sokkal költségesebb. És persze gyönyörű. De ez a kis fogadás valahogy jobban passzol Joel mostani életstílusához. Bármennyire boldog volt is Heatherrel.

Ethan nem akart az öccse előző esküvőjéről és elhunyt feleségéről beszélni.

– Igen, Joel már más életet él – mondta egyetértően, és témát váltott: – Nem vagy éhes? Szívesen hozok neked valamit.

– Nem, köszönöm. Inkább csatlakozom apádhoz. Félreérthetetlenül jelzett, hogy ideje megmentenem. Szegény, kénytelen végighallgatni Nic bácsikájának horgásztörténeteit. – Az asszony elmosolyodott. – Egyébként az a szokás, hogy az ifjú pár tanúi is táncolnak egymással. Tudom, hogy nem szívesen táncolsz, de ezúttal kérlek, erőltess meg magad!

Ethan homlokráncolva pillantott az asztal felé, ahol Caitlin üldögélt Nic anyja és testvére társaságában.

– Amilyen kétfalás vagyok, valószínűleg még hálás is lesz nekem, ha megkímélem a szenvedéstől.

– Butaság! Ringatóztok egy kicsit egymás karjában. Ezt még te is meg tudod tenni. Mi kifogásod lehet ellene? Hiszen az a nő gyönyörű! Talán egy kicsit... furcsa, de végül is ő Nicole legjobb barátnője. És Nic környezetében amúgy is mindig minden szokatlan egy kicsit, nem igaz?

Fogalmad sincs, mennyire, gondolta magában Ethan, miután az anyja magára hagyta. Valószínűleg ő is édes tudatlanságban tengette volna a napjait, ha nem tudott volna Caitlin ismételt hívásairól Nic balesete előtt. Úgy tűnt, a fogadás legtöbb résztvevőjét is elbizonytalanítja a lány jelenléte. Mintha nem tudták volna pontosan, hogyan is viselkedjenek vele.

Ebben a pillanatban az ifjú pár befejezte a keringőjét, és mindenki előtt megnyitották a táncparkettet. Akkor legyen, gondolta Ethan, és megindult Caitlin felé.

2. FEJEZET

Caitlin teljesen megdöbbsent, amikor Ethan egyszer csak felbukkant előtte, és még táncolni is felkérte. Hirtelen semmilyen udvarias kifogás nem jutott az eszébe.

Kicsit habozott, amikor a férfi át akarta karolni... mintha félne az érintésétől. Furcsa, hogy csak vele szemben érzett így. Hiszen ma számtalan ismerőst és rokont ölelt át, rengeteg emberrel rázott kezét minden elfogódottság nélkül. Csak Ethan esetében volt minden más.

– Miért nézett rám olyan meglepetten, amikor felkértem táncolni? – érdeklődött a férfi, miközben a zenekar belefogott a következő számba.

A nő vállat vont, és próbált minél nagyobb távolságot tartani kettejük között.

– Egyszerűen csak nem számítottam rá.

Már várta a szellemes visszavágást a férfitől, miszerint látóként ezt igazán sejtenie kellett volna. Legnagyobb megkönnyebbülésére azonban a férfi tartózkodott minden efféle megjegyzéstől.

– Sajnálom, hogy a megismerkedésünk nem indult túl gördülékenyen – szólalt meg a férfi hirtelen. – Az egész az én hibám. Idegenekkel szemben nem mindig találok meg a megfelelő hangot. Nincs tehetségem az udvarias csevegéshez, soha nem tudom, mit mondjak.

– Á, szerintem önnek egyszerűen nem túl fontos az ilyesmi, különben nagyon is képes lenne rá – felelte a nő. – Ha rászánja magát, képes civilizáltan társalogni.

Legnagyobb döbbenetére a férfi egyetértett vele.

– Valószínűleg igaza van. Többnyire nem is veszem a fáradságot.

– Egyébként én sem érzem igazán otthon magam az efféle estélyeken – vallotta be Caitlin egy kis idő után. – Nem szeretem a tömeget. Ráadásul gyakran fogalmam sincs, miről beszélgethetnék olyan emberekkel, akiket alig ismerek. Szóval, ha kicsit akadozva indult a kapcsolatunk, azért részben én is hibás vagyok.

– Igazán kedves öntől ez a beismerés. – A férfi ezúttal barátságosan, nem leereszkedően mosolygott rá.

– Ugye?

A férfi egy pillanatig azon töprengett, hogyan folytathatná ugyanilyen semleges területen a beszélgetést.

– Azt hiszem, mindjárt szeletelni kezdik a tortáját – mondta végül. – Képes lesz végignézni?

– Persze, miért ne?

– Bizonyára órákba telt, mire ilyen szépen feldíszítette.

– Igen, de végül is ez a hivatásom, és általában alaposan megkérem az árát. Ez az alkalom természetesen kivétel: ez volt az ajándékom Nic és Joel számára.

– Igazán kedves gesztus. Otthonról dolgozik, vagy van egy kis sütődéje pár alkalmazottal?

– Nemrég béreltem magamnak egy kis üzletet, a konyhámot ugyanis mostanra kinőttem. És van két részmunkaidős alkalmazottam, akik sütnek, és a kiszállításokat végzik. De a legtöbb feladatot még mindig magam végzem, mert így jobban szeretem.

– Maga annyira ügyes, hogy érdemes lenne nagyban gondolkodnia. Ehhez csupán pár alkalmazottra lenne szüksége, akik az alapokat megsütik. És ha rajtuk kívül egy-két munkatársnak megtanítaná a díszítési technikáját, ők készíthetnék az egyszerűbb darabokat, míg maga a bonyolultabb műremekeknek szentelhetné minden figyelmét. Egyszerűen adjon fel pár hirdetést az interneten...

Caitlin halkán felnevetett. Amikor felnézett, észrevette, hogy a férfinak valósággal ragyog a szeme. Persze nem miatta, ezt jól tudta. Apró vállalkozása lelkesítette fel őt ennyire.

– Hé, egy pillanat! – szakította félbe. – Csak mert Joel segítséget kért a praxisával kapcsolatban, nem jelenti azt, hogy én is kérek a tanácsadói szolgálataiból. Pillanatnyilag minden úgy tetszik nekem, ahogy van, és egész jól megélek a bevételemből.

– Pillanatnyilag igen – értett egyet a férfi. – De mi lesz pár éven belül? Nem ártana gondolnia a...

– Na de kérem! Ez egy esküvő, nem pedig valami üzleti megbeszélés.

Ethan elvigyorodott.

– Igen, sajnós – viccelődött.

Caitlin hirtelen azon kapta magát, hogy képtelen levenni a szemét a férfi ajkáról. A könnyed mosoly valósággal átalakította Ethan arcát. Vajon milyen lehet, amikor teljesen felszabadultan nevet? Caitlin sejtette, hogy ez rendkívül ritka esemény, de azt kívánta, bárcsak egyszer maga is tanúja lehetne. Természetesen csak a kíváncsiság vezérelte, bizonygatta magának gondolatban.

Ethan a zenekarra nézett.

– Korukhoz képest igazán jók – jegyezte meg.

– Igen, nagy jövő áll előttük.

A férfi egy pillanatig hallgatott, majd így szólt:

– Ez egy megérzés?

Jaj, ne! Már megint ez a szörnyű téma. Caitlinnek összeszorult a gyomra.

– Igen – felelte hűvösen. – Szerintem ugyanis nagyon tehetségesek, ezért még sokra vihetik.

Valójában azonban teljesen biztos volt benne, hogy a fiatalokból egyszer még a countryzene legnagyobb sztárjai lesznek. Ezt súgta neki az... ösztöne. És amikor ilyen hirtelen jött egy megérzés, többnyire helyesnek is bizonyult.

Örült, amikor véget ért a szám, és végre otthagyhatta Ethant.

– Köszönöm. Azt hiszem, ismét elvegyülök a vendégek között.

A férfi csak bólintott, és kifürkészhetetlen arccal figyelte.

– Visszakísérem az asztalához.

Útban visszafelé összefutottak Ethan szüleivel, akik éppen izgatottan beszélgettek a lelkésszel és a feleségével. Caitlin Ethanre nézett, aki viszonzta anyja pillantását, és aggódó arckifejezése láttán megtorpant. Hirtelen úgy érezte, mondania kell a férfinak valamit – valamit, ami egészen váratlanul, de annál tisztábban rajzolódott ki előtte. Mivel azonban igencsak élénken el tudta képzelni, hogyan reagálna a dologra Ethan, erősen habozott.

Talán jobb, ha ezúttal tartom a számat, gondolta a nő. Hiszen épp az imént táncoltak egymással, sőt, még civilizáltan beszélgettek is kicsit. De nem tehetett mást, vállalnia kellett a kockázatot. Ethan olyan szörnyen rémültnek látszott, hogy legalább egy próbát akart tenni a megnyugtatóására.

– Ethan, nem kell aggódnia az édesanyja miatt – súgta oda neki. – Minden rendben lesz.

A férfi gyanakodva végigmérte.

– Hogy érti ezt?

– A teszteredmények. Nem kell félnie a kivizsgálás miatt. A daganat jóindulatú.

– Honnan tudja...?

– Egyszerűen csak érzem. – Hirtelen nem akart mást, mint visszaülni a helyére. – Nagyon köszönöm a táncot! Viszlát később!

De a férfi megragadta a karját.

– Caitlin...

A nő összerezzen. Úgy érezte, mintha áramütés érte volna, ami végigcikázott az egész testén, és közben a felszínre hozott valamit, amit eddig mélyen eltemetett magában.

Ethan egy pillanattal korábban még mérgesnek tűnt, most viszont aggodalom felhőzte a homlokát.

– Caitlin? Egészen elsápadt. Mi a baj?

– Én... én...

– Caitlin? – Hirtelen Nic bukkant fel mellettük. Tekintete ide-oda járt kettejük között. – Mi történt?

– Én... – Caitlin egy csapásra visszatért a jelenbe. Gyorsan körülnézett. Szerencsére éppen senki nem nézett felé, legalábbis egyelőre. – Azt hiszem, szükségem van egy kis friss levegőre... – hebegte.

– Bocsássatok meg...

– Elkísérlek – jelentette ki Nic.

Caitlin mosolyt erőltetett magára.

– Nem, szó sem lehet róla! Élvezd csak az esküvőtöket! Joel biztosan alig várja, hogy táncolhasson veled. Csak egy kis egyedüllétre van szükségem. Ismersz. Nem bírom túl jól a tömeget.

– Rendben – mondta Nic vonakodva. – De szólj, ha bármire szükséged lenne!

– Persze.

Anélkül hogy Ethanre nézett volna, Caitlin megindult az ajtó felé. Legszívesebben hazáig meg sem állt volna, de ezt egyszerűen nem tehetette meg a barátnőjével. Éppen ezért egy kicsit még mindenképpen maradnia kellett.

Amikor Ethan vasárnap reggel felébredt, beletelt egy kis időbe, mire rájött, hol is van. Nem Alabamában, az otthonában, hanem az öccse egyik vendégszobájában. És mivel Joel és Nic a fogadás után azonnal elrepültek karib-szigeteki nászútjukra, Ethan most egyedül volt Joel házában – méghozzá egy teljes hétig. Ez alatt az idő alatt akarta a gyermekorvosi rendelő ügyeit áttekinteni, és utána hazamenni.

Szülei egy szállodai szobát vettek ki az esküvő idejére, és már ma reggel indulni akartak haza. Az apja nehezen viselte, ha egy éjszakánál többet távol kellett töltenie az otthonától. Lou Brannon igazi otthonülő volt, és Ethan néha aggasztóan jól azonosulni tudott vele.

A férfi vetett egy pillantást a vekkerre. Alig múlt hét óra, de ahogy a szüleit ismerte, már úton is voltak.

Ethan felkelt, magára kapta a farmerjét, és felhúzta a cipzárját. A gombot nyitva hagyta, hiszen teljesen egyedül volt a házban. Mezítláb és meztelen felsőtesttel sétált át a konyhába. Miközben megreggelizett, nagy energiájába került, hogy ne gondoljon Caitlin Flahertyre. Legszívesebben egész caboti tartózkodása alatt messze elkerülte volna. Persze miért is ne tehetné? Hiszen mi oka lett volna felkeresnie a nőnek Joel gyermekorvosi rendelőjét... Ő pedig belátható időn belül nem óhajtott tortát rendelni...

Amikor Caitlin váratlanul az anyja vizsgálati eredményeiről kezdett beszélni, neki végigfutott a hátán a hideg. A vele folytatott beszélgetése után mintegy mellékesen ismét szóba hozta a dolgot az anyjánál, aki megerősítette, hogy rajta és a férjén kívül senkinek sem mondott semmit a küszöbönálló vizsgálatról.

Ethan már hallott arról, hogy egyes látók szívesen tettek bizonyos kijelentéseket, csak hogy felmérhessék az áldozataik reakcióit, és erre támaszkodva építették fel az egész történetüket. De Caitlinnél nem így működött – minden előzmény nélkül vágott bele a témába, nem tapogatózott. A szüleivel sem látta beszélgetni az este során... szóval honnan tudhatott a vizsgálatokról?

Egy dologban teljesen biztos volt: a nő nem rendelkezhet természetfeletti képességekkel. Bár ő valóban reménykedett, hogy igaznak bizonyul a jóslata, és az anyjának tényleg nem kell félnie semmitől. Ebben az esetben csak annyi bizonyosodik be, hogy Caitlin szerencsésen tippelt. Semmi több.

Mindenesetre amúgy sem fognak találkozni a közeljövőben.

És ez jól is van így. A nő ugyanis eléggé idegesítette – több okból is, de ezeket most semmi kedve nem volt számításba venni.

Ethan éppen azon volt, hogy bepakolja a mosatlan edényeket a mosogatóba a reggelije után, amikor valaki csengetett. Felegyenesedett. Gyorsan kócos hajába túrt, és a bejárathoz sietett. Fura, ki keresheti Joelt ilyen korán egy vasárnap reggel? Ráadásul éppen a nászútja alatt.

Lehet, hogy apa és anya az, gondolta Ethan. Talán mégsem utaztak el.

Kinyitotta az ajtót... és megdermedt a döbbenettől. Caitlin állt előtte farmerben, sportcipőben és egy szürke pólóban. Sötét haját laza copfba fogta össze. Nem volt kisminkelve, mégis gyönyörű volt.

– Mit... mit keres maga itt? – érdeklődött a férfi.

Elég udvariatlan üdvözlés, de úgy tűnt, ennek most nincs jelentősége.

– Sürgősen beszélnem kell önnel – felelte rendíthetetlen nyugalommal a nő.

– Mégis miről?

Caitlin felsóhajtott.

– Bejöhetek egy pillanatra?

Ethan habozott egy kicsit, de végül mégis oldalra lépett, hogy beengedje. Összefonta a karját meztelen mellkasa előtt.

– Miről lenne szó? Csak nem megint... látomása volt?

Caitlin erre nem is reagált, helyette alaposan körülnézett az előszobában. Utána céltudatosan végigmasírozott a folyosón. Ethan követte.

– Hová megy?

A nő szótlanul kinyitotta Joel hálósobájának az ajtaját.

– Caitlin, mit művel...

– Lennie kell itt egy fotónak – mormolta a nő. – Á, itt is van! – Kivett egy bekeretezett képet Joel könyvszekrényéből, amely főleg krimikkel volt tele.

– Egész jól kiismeri magát a házban – jegyezte meg Ethan.

– Először vagyok itt – felelte Caitlin szórakozottan. – Eddig csak Nicnél találkoztunk.

– Aha. – Honnan kellett volna Ethannek tudnia, hogy ez igaz? Esélye sem volt ellenőrizni az állítást. – És minek köszönhetem a mai látogatását?

A nő felsóhajtott, és mélyen a férfi szemébe nézett. Elég sápadt volt, legalább annyira, mint tegnap, amikor a fogadáson elbúcsúzott tőle.

– Azt... azt hiszem, nem fog különösebben örülni, ha elmondom – kezdte.

Caitlin annyira csak a fénykép megtalálására összpontosított, hogy nem is tűnt fel neki Ethan reakciója. Alig két órát sikerült aludnia előző éjszaka. Reggel aztán úgy döntött, idejön, pedig tisztában volt vele, hogy Ethan nem fog különösebben lelkesedni a látogatása miatt.

Csak most, miután megtalálta a családi fotót, nézte meg magának a férfit alaposabban. Látszott, hogy nemrég kelt fel: még nem borotválkozott, a haja kócos volt, és sem inget, sem cipőt nem viselt. Ráadásul a farmerje sem volt begombolva. Caitlin úgy érezte, egy teljesen más embert lát maga előtt, mint amilyen a szmokingos férfi volt tegnap az esküvőn.

Különös, gondolta magában. Így még jobban tetszett neki. Sokkal természetesebbnek tűnt. És bár a férfi most éppen elég elutasítóan méregette, ő kifejezetten vonzónak találta.

Vonakodva szakította el tekintetét izmos felsőtestétől, és megnedvesítette az ajkát a nyelve hegyével. Kényszerítette magát, hogy ismét a kezében tartott fényképnek szentelje minden figyelmét.

Hogyan mondjam el neki? – tépelődött magában. Biztosan egy szavamat sem fogja elhinni.

– Nos? – noszogatta a férfi kissé türelmetlenül.

Megmutatta Ethannek a fényképet.

– Ez a kép bizonyára ismerős.

– Igen, ez egy családi kép. Körülbelül harminc éve készült.

Caitlin a képen lévő személyekre mutatott.

– Ő itt az apja, az anyja és ön. – A képen Ethan olyan hat-hét éves lehetett. A nő ezután a mellette lévő kisebb fiúra mutatott. – Joel – mondta.

Ethan bólintott. Aztán tekintete az Elaine Brannon ölében tartott kicsire tévedt, és észrevehetően megmerevedett.

– Ez ki? – kérdezte Caitlin.

Egy pillanatig úgy tűnt, nem fog választ kapni a kérdésére. De végül Ethan halkán megszólalt:

– Ez az öcsém, Kyle. Bizonyára hallotta, hogy nem sokkal a második születésnapja előtt meghalt.

– Elmondaná nekem, pontosan hogyan történt?

Ethan karba tette a kezét, és Caitlin érdeklődve figyelte széles mellkasán az izmok játékát. Ahogy ott állt, a férfi nagyon fenyegetőnek, ugyanakkor nagyon szexinek látszott. De nem hagyhatta, hogy ez elterelje a figyelmét.

– Miért akarja tudni?

– Ethan, tudom, hogy nehezebb esik erről beszélni, de kérem, tegye meg!

– Mindez nagyon régen történt – szólalt meg végül a férfi. – Már alig emlékszem Kyle-ra.

Ez színtiszta hazugság volt, és nem kellett semmilyen természetfeletti képesség ennek a felismeréséhez!

– Megfulladt – mondta a férfi színtelen hangon. – Hatalmas árvíz volt abban az évben. Anya éppen egy jótékonyági szervezet égisze alatt volt úton, hogy segítsen a károsultaknak, apa pedig egész nap a rendelőjében dolgozott.

– És akkor történt a... baleset?

– Igen. Joel és én éppen Tennesseeben voltunk a nagyszüleinknél, ahogy máskor is minden nyáron. Anya úgy vélte, hogy Kyle még túl kicsi, ezért rá a dadánk vigyázott. Ő pedig valamiért kocsiba ült vele a viharban, és elhajtott. A mai napig nem tudja senki, hová készült.

A nedves úton az autó megcsúszhatott, és a folyóba zuhantak. A kocsit néhány nappal később kiemelték. Üres volt. Az áradás miatt sokan az életüket veszítették akkor, néhány testet csak jóval később találtak meg. Az öcsém és a dada sosem kerültek elő.

Caitlin ismét megnedvesítette a nyelvével az ajkát.

– Másként történt – suttogta.

– Pontosan mi történt másként? – A férfi kétkedve mérte végig.

– Minden. Én...

Ethannek ökölbe szorult a keze, és tett egy lépést Caitlin felé, aki ösztönösen hátrébb lépett.

– Ha most belekezd valami szívszorító történetbe arról, hogy kapcsolatba lépett a halott testvéremmel...

– Nem! – kiáltott fel a nő hevesen. – Nem vagyok médium. És még ha az is lennék, most az sem segítene.

– Mit jelentsen ez?

Caitlin vett egy mély lélegzetet, majd kimondta:

– Kyle nem halt meg.

Cassandra hófehér haja lobogott a lágy szellőben. Kisimította egy tincset az arcából, és mélyen magába szívta a klinika kertjébe ültetett virágok illatát. Ismét eszébe jutott, mennyire szerencsés, hogy ebben a magánintézményben kapott helyet. Sok pénzbe került, de elhunyt férje gondoskodott arról, hogy ő a halála után is jó ellátásban részesüljön.

Nem gyakran hagyta el a szobáját, de ma engedte rábeszélni magát. Talán a friss levegő segít kitisztítani a fejét egy kicsit.

Az új gyógyszerek miatt kimerültnak és közönyösnek érezte magát. És továbbra is szenvedett a rémálmoktól. Talán kevésbé gyakran jöttek, de nagyon intenzívek és felkavaróak voltak.

Ennek ellenére most próbálta ezt kivenni a fejéből, és inkább az őt körülvevő kellemes zajokra koncentrált: a madarak csivitelésére és a közeli szökőkutak csobogására. Lassan kötögetett. Majdnem sikerült elfojtania a legutóbbi rémálma emlékeit.

– Á, hát itt van!

– Jó napot, dr. Thomas!

Az orvos letelepedett a kerti padok egyikére, és keresztbe tette a lábát. Khakiszínű nadrágot és fehér inget viselt, hozzá egy színes, mintás nyakkendőt. Fölötte a kötelező fehér köpeny, ami hihetetlenül jól állt neki. Cassandra szerette a stílusát – lezser, ugyanakkor nagyon kifinomult.

– Hogy van? – érdeklődött az orvos.

Cassandra beszámolt neki az új altatója mellékhatásairól, és kérte, hogy írjon fel mást.

A férfi komolyan bólintott.

– Majd kitalálok valamit. De a legjobb az lenne, ha beszélne valakivel az álmairól. Ha nem velem, akkor esetleg a terapeutájával. Bár nem szoktunk beszélgetni a pácienseinkről, van egy olyan érzésem, hogy velem szemben is ugyanolyan zárkózottan viselkedik, mint velem.

– Mindkettejüknek annyit mondok, amennyit tudniuk kell – vágta rá Cassandra, majd felvett egy szemet, amely lecsúszott a kötőtűről.

– Bárcsak jobban bízna bennem!

A férfi szavai őszintének tűntek, mintha tényleg aggódna miatta – ellentétben jó néhány más orvossal, akik csak úgy tettek, mintha érdekelné őket a betegük. Cassandra érzése szerint azonban dr. Thomas túlzottan a szívére vette a dolgokat. Ilyenkor legszívesebben megmondta volna neki, hogy figyeljen oda jobban magára, nehogy teljesen kiégjen.

– Éppúgy bízom magában, mint mindenki másban – felelte.

A férfi halkan felsóhajtott.

– Akkor bizonyára meg kell elégednem ennyivel.

Az asszony bólintott.

– Tényleg, hogy sikerült a múlt heti randevú?

– Hé! Hiszen most magáról beszélgetünk, és nem rólam!

Cassandra tüntetően a magasba emelte a kötését, és úgy tett, mintha folytatni akarná a munkát.

– Na, jó – adta be a derekát dr. Thomas. – Egy koncerten voltunk. Odafelé az úton defektet kaptunk, de még sikerült időben kereket cserélnem, és össze sem kentem magam. Mindent egybevéve egész jó este volt.

– Jó, de unalmas – egészítette ki Cassandra. Nem volt nehéz olvasni a férfi gondolataiban. – És nem feltétlenül szeretné megismételni, ugye? Én megmondtam. Az a nő nem illik magához.

– Talán egyszer bemutatathatna az igazinak – válaszolta a férfi erőtlenül.

– Bemutatni nem tudom magának, de annyit mondhatok, hogy észre fogja venni, amikor rátalál. És ez hamarosan be is fog következni.

– Á, valóban? Talán látnoki képességei is vannak? – tréfálkozott az orvos.

Cassandra azonban nem nevetett.

– Maga megőrült! – kiáltott fel Ethan.

Caitlin összerezgett.

– Nem!

– Akkor engem néz bolondnak. Nem hiheti, hogy beveszem ezt a mesét.

– Lényegtelen, hogy mit gondol, attól még tény marad, hogy minden szavam igaz. Tudom, hogy így van.

– Ugyan, nem tud maga semmit! – Kitépte a nő kezéből a képet, és nagy csattanással visszatette a helyére. – Azt hiszem, ideje mennie.

Caitlin felsóhajtott.

– Tudtam, hogy így fog reagálni.

– Tényleg? Ezt nevezem természetfeletti képességnek! – Az ajtóhoz lépett, és intett a nőnek, hogy távozzon.

Caitlin ugyan engedelmeskedett, mégsem adta fel olyan könnyedén a harcot.

– Elmondhatnám legalább, mit...

– Nem érdekel. – A férfi folytatta útját a kijárat felé, olyan gyorsan, hogy a nő alig volt képes lépést tartani vele. – Nic nagyra tartja, és úgy tűnik, Joel is kedveli. Ha nem így lenne, csalónak tartanám. Talán néhányszor valóban rátapintott az igazságra a múltban, ezért most azt hiszi, hogy látnoki képességei vannak. Ám ezúttal túl messzire ment.

– Mintha nem tudnám, mennyire hihetetlenül hangzik ez az egész! – vágott vissza Caitlin. – Úgy véli, könnyű volt idejönnöm? Hiszen tisztában voltam azzal, hogyan fog reagálni.

– Akkor miért jött el mégis?

A nő felsóhajtott, és zsebre vágta a kezét.

– Nem tehettem mást – mormolta. – Tegnap éjszaka alig aludtam valamit. Tudtam, hogy addig nem lesz nyugtom, amíg ide nem jövök, és nem beszélek magával a... megérzésemről az öccsével kapcsolatban.

– Á, és mióta van ez az érzése?

A gúnyos felhang nem kerülte el a figyelmét, ennek ellenére Caitlin szilárdan és az igazságnak megfelelően válaszolt:

– Tegnap este óta. Abban a pillanatban tört rám, amikor az ünnepség alatt megérintett. Akkor... már tudtam, hogy mondanom kell magának valamit, csak még nem tudtam, hogy mit. És aztán az éjszaka közepén megjelent előttem ez a fotó. Amint a kezemben tartottam, már azt is tudtam, mit kell mondanom.

Ethan egész idő alatt kifejezéstelen arccal nézett rá.

– Tudom, örültségnek hangzik! – kiáltott felindultan Caitlin. – Rettenetes éjszakám volt. Azt hittem, hogy becsavarodtam. Általában nincsenek látomásaim, amikor megérint valaki. Csak megérzek dolgokat. De ez más volt!

– Valóban? – Ethan nem hitt neki, és nem is csinált ebből titkot. – És mi van azzal a tavalyi történettel? Amikor felhívta Nicet Alabamában, hogy figyelmeztesse.

– Az is csak egy megérzés volt. Semmi kézzelfogható. Ilyesmi bárkivel megtörténhet.

A férfi a fejét csóválta.

– És akkor mi ez a mai eset? Idejön, céltudatosan odamegy egy családi fotóhoz, és el akarja hitetni velem, hogy a harminc éve halott öcsém, Kyle mégsem halt meg? Ilyet normális ember nem művel.

Caitlin nagyot nyelt.

– Tudom.

Ethan lassan beszívta a levegőt, majd hangosan kifújta, aztán a hajába túrt.

– Nem tudom, mit mondhatnék erre. Szerintem magának segítségre van szüksége. Ha értesíthetek valakit, akkor adja meg nyugodtan a számát, és szívesen felhívom.

– Tudja mit? Igaza van, nem lett volna szabad idejönnöm – felelte keserűen, és az ajtóhoz lépett. – Sejthettem volna, hogy így fog reagálni. De abban reménykedtem, sikerül mégis meggyőzőnöm, hogy hallgasson rám. Nagyobbat nem is tévedhettem volna. Viszont egy biztos: Kyle nem halt meg harminc évvel ezelőtt abban az árvízben. Még mindig él.

Feltépte az ajtót, és már indulni akart lefelé a lépcsőn, de még utoljára visszanézett.

– Akarja hallani egy örült jövendölését? Akkor figyeljen: a szülei éppen hazafelé tartanak. Biztonságban haza is érnek majd, de a tervezettnél pár órával később. Nem sokkal ugyanis az alabamai államhatár után defektet kapnak. Bal hátsó kerék. És most mondja meg nekem, honnan tudhatnám ezeket a részleteket! Mert nekem fogalmam sincs róla.

Ezzel a nő becsapta maga mögött az ajtót.

Caitlin szombatoként nem dolgozott, de ezen az estén mégis nemrég bérelt kis üzletében időzött. Maga az épület egy apró bevásárlóutcában állt a város peremén. Éppen nagyon sok dolga volt. Ez egyfelől jó volt üzleti szempontból, másfelől viszont néha úgy érezte, túl gyorsan pörögnek az események. Nic esküvőjén többen is komoly érdeklődést mutattak a munkája iránt.

Éppen egy tortát díszített finom sárga cukormázból készített mintával, amikor valaki dörömbölni kezdett az üzlet ajtaján. Annak ellenére, hogy jól látható helyre akasztotta ki a „Zárva” táblát. Caitlin összerezzent, mire a cukormáz széles sugárban szétspriccelt. Halkan szitkozódva tette le kezéből a készüléket. A bejárathoz ment. Még mielőtt kinyitotta volna a zsalugátereket, tudta, ki áll az ajtóban.

– Hagyja abba a dörömbölést! Nyitom már! – mondta mintegy üdvözlésként az ajtó előtt álló Ethannek.

– Honnan tudta? – viharzott be hívás nélkül a férfi az üzletbe.

Caitlin felsóhajtott, és becsukta az ajtót.

– Épp most beszélt a szüleivel, ugye?

– Igen, felhívtak! – vágta rá Ethan dühösen. – Defektet kaptak, ezért pár órával később értek haza.

– Bal hátsó kerék?

A férfi bólintott, és közben majd felnyársalta a tekintetével.

– Honnan tudta? – ismételte meg a kérdést.

– Nem akar megvádolni azzal, hogy az egészem én terveltem ki?

– Mégis hogy lett volna rá képes? Az ilyesmi lehetetlen.

Caitlin a halántékára szorította a kezét. Kezdett megfájdulni a feje.

– Először is készíték magunknak egy teát – mondta, és elindult a konyha felé. – Aztán szép nyugodtan megbeszéljük. De van egy feltételem – fűzte még hozzá. – Feltehet kérdéseket, de nem tűröm, hogy hazugnak vagy csalónak bélyegezzem. Amennyiben ez megtörténik, azonnal az ajtó előtt találja magát.

Szerencsére a férfi nem kérdezte meg tőle, hogy ezt mégis hogyan tervezi megvalósítani – hiszen ő sokkal magasabb és legalább huszonöt kilóval nehezebb, mint a nő. Caitlin mégsem félt tőle. Biztos volt benne, hogy a férfi távozik, ha arra kéri.

Amikor helyet keresett a vállalkozásának, Caitlin azért döntött e mellett az üzlet mellett, mert tágas, jól felszerelt konyha járt hozzá. Több időt töltött itt, mint bárhol máshol. Gyakrabban volt itt, mint otthon.

A fal közelében egy apró, négyzet alakú asztal állt, négy, fémből készült székkal. Ő és az alkalmazottai ott ültek le, amikor szünetet tartottak.

Ethan végigmérte a konyhaszigeten álló impozáns tortát.

– Egy újabb esküvői torta? – érdeklődött.

– Aranylakodalomra lesz, és holnap estig el kell készülnie. – A nő bekapcsolta a vízforralót.

Ethan körbejárta a konyhaszigetet, hogy minden oldalról alaposan szemügyre vehesse a lenyűgöző süteményt.

– Nagyon szép – jegyezte meg.

– Köszönöm. – Kivett egy bögrét a nemesacél konyhaszekrényből. – Ön is kér egy teát?

– Mit sügnak a megérzései?

A nő meglehetősen hangos csattanással zárta be a szekrény ajtaját.

– Az égvilágon semmit!

– Elnézést – mormolta Ethan. – Nem kérek teát, köszönöm.

Nem sokkal később a kis asztal mellett ültek, Caitlin egy adag kamillateával a kezében. Igazából nem is a tea volt a lényeges, hanem hogy dajkálhasson a kezében valamit, miközben Ethannel társalog.

– Rendben, beszéljünk!

A férfi az asztalra támaszkodott, és mélyen Caitlin szemébe nézett, mintha a lelkéig akarna hatolni a tekintetével.

– Honnan tudott a defektről?

– Fogalmam sincs.

Ethan halkán szitkozódott, majd tenyérrel az asztalra csapott.

– Nem az előbb mondta, hogy beszéljünk? Akkor miért nem mond semmit?

– Teljesen őszintén válaszoltam a kérdésére, ugyanis tényleg fogalmam sincs, honnan tudtam a defektről. Egyszerűen csak tudtam.

– Valamiféle látomása volt?

– Nincsenek látomásaim.

– Akkor egy hang beszélt magához?

– Nem hallok hangokat.

– Akkor mi volt az?

– Egyszerűen tudtam. Néha támad olyan érzésem, hogy valami meg fog történni... és néha el is találom, hogy mi. Igazából azt hiszem, hogy mindenki így van ezzel, csak én az átlagnál jobban odafigyelek a megérzéseimre.

– Velem sosem történik ilyesmi.

– Biztosan volt már olyan, hogy előre megérezett valamit. Mint például amikor csörög a telefon, és már azelőtt tudja, ki hívja, hogy felvennie a kagylót. Vagy amikor gondol valakire, és nem sokkal később összefut vele az utcán.

– Igen, ez ismerős, de...

– Az én esetem sem más. Ezek amolyan homályos érzések... sejtelmek... nevezze, aminek akarja.

- A defektes hátsó kerék már jóval túlmutat ezen. Hiszen a pontos helyet is megadta. Caitlin szorosabban markolta a bögréjét.
- Tudom. – Hangja lemondóan csengett. – Általában nem látok ennyi részletet egyszerre.
- Ezt már ma reggel is említette, amikor arról próbált meggyőzni, hogy Kyle még él. Szeretném végre megtudni, miért jött át hozzám ma reggel – szólalt meg a férfi. – Mit akart elérni azzal, hogy megosztotta velem ezt a képtelen történetet?

3. FEJEZET

Caitlin nem hitte volna, hogy ennyire nehéz lesz a beszélgetés Ethannel. Általában senkivel, még Nickel sem beszélt ennyire nyíltan a képességeiről. Amikor úgy vélte, hogy barátnőjének feltétlenül értesülnie kell valamiről, akkor elmondta neki, és Nic ennek megfelelően járt el, kérdezősködés nélkül. Caitlin ezt nagyra értékelte benne.

– Nem vagyok őrült – állította.

– Értem. És mióta vannak ilyen... megérzései?

Szemmel láthatóan a férfinak sem volt könnyű erről a témáról beszélni, mert különben nem keresgélte volna annyira a szavakat.

– Már régóta. Mióta az eszemet tudom.

– És ki tud erről?

– Csak nagyon kevesen. – Caitlin vállat vont. – És közülük is csak néhányan veszik észre, milyen gyakran történik velem ilyesmi.

– És amikor a megérzéseiről beszél nekik, akkor a barátai többnyire hallgatnak magára?

– Igen.

– Bizonyára titkon azt hiszik, hogy természetfeletti képességei vannak, bármennyire is tagadja, hogy lennének.

– Én... – Caitlin felsóhajtott. – Talán – ismerte el.

– Én nem hiszek a természetfeletti képességekben – jegyezte meg a férfi keményen.

Igazán? Akkor mégis miért hozza szóba a témát állandóan?

– Nem számít – felelte Caitlin. – Én is így vagyok ezzel.

– Akkor miért csengetett be ma reggel Joel ajtaján? Mit akart elérni? – ismételte meg kérdését Ethan.

Caitlin ivott egy korty kamillateát. Időre volt szüksége, hogy rendezze a gondolatait.

– Jobb lett volna, ha nem teszem – szólalt meg végül, és letette a bögréjét. – De muszáj volt látnom azt a képet. Abban reménykedtem, hogy az majd megnyugtat.

– De korábban már látta, vagy nem?

– Nem, hiszen már mondtam magának. Még sosem jártam Joel lakásában – tiltakozott a nő.

– Akkor honnan tudta, merre találja a képet?

– Én... azt hiszem, jobb, ha az elején kezdem a történetet.

– Ez észszerűen hangzik.

Ethan ugyan még mindig eléggé kételkedő volt, de már korántsem annyira ellenséges, mint kezdetben.

– Az esküvőn kezdődött – kezdte Caitlin. – Amikor hozzáért a karomhoz...

– Igen, emlékszem. Teljesen belesápadt, és még meg is kérdeztem, hogy nincs-e valami baj.

A nő is élénken emlékezett a pillanatra. Az érintésre, amelynek hatása villámként cikázott át rajta, és nem hagyott mást maga után, csak zavart. Aztán az éjszaka közepén megjelent előtte a családi kép Joel szobájában. Amikor végre reggel lett, egyszerűen muszáj volt odamennie és mindent élőben megnéznie, máskülönben sosem talált volna nyugalmat. És csak amikor már a kezében tartotta a fényképet, vált világossá a számára, hogy mit kell mondania Ethannek.

– Igazán sajnálom, Caitlin, de én ebből semmit sem hiszek el – jelentette ki Ethan, miután a nő befejezte a magyarázkodást. – Kyle nem élhette túl az áradást. A dada autója a tetejével lefelé landolt a folyóban, a rendőröknek kellett kiemelni.

– De sosem találták meg őket.

– Igaz, de mindez harminc éve történt. Az akkori gyereküléseket még nem lehetett bombabiztosan rögzíteni, így kioldódhatott.

– És mi a helyzet a vezetőülés biztonsági övével?